

Z PROMLUVY ARCIBISKUPA
JANA GRAUBNERA PŘI BOHOSLUŽBĚ
ZA OBĚTI STŘELBY NA PRAŽSKÉ FF. UK.

Všichni se snažíme budovat ráj na zemi, ale realita života nám ukazuje, že zlo existuje, že nestačí před ním zavírat oči, že nás před ním neuchrání žádná instituce ani žádný zákon, že pokud mu nechceme podlehnout, musíme se proti němu umět postavit. Ale vidět zlo jen v druhých, by bylo příliš laciné a taky nepravdivé. Bojová linie mezi dobrem a zlem prochází srdcem každého z nás. Každý z nás musí objevit i svůj podíl na šíření zla a najít odvahu ke změně myšlení.

Jako jsme si zvykli snadno a rychle se proklikat k informacím a odvykli jsme se promýšlet k poznání, takže dostatečně nevnímáme příčiny a důsledky, nevidíme souvislosti,

tak nadužíváme komunikační prostředky a ztrácíme schopnost naslouchat druhým a být plně pro ně, takže se nakonec odsuzujeme k životu v neskutečném světě, k reálné samotě a opuštěnosti, byť uprostřed davu.

Bezohledně se ženeme za pokrokem a neumíme brát ohled na ty, kteří nestačí, a vůbec nám nevadí, že i přes všude opakované začleňování lidí vylučujeme z našeho života ty slabší.

Hájíme práva dospělých na štěstí a šlapeme po právech dětí na věrnou lásku otce i matky, na jistotu bezpečného zázemí domova.

Konstatujeme nárůst depresí a sebevražd u dětí a mládeže a mluvíme jen o zvýšení počtu psychiatrů. Nemáme odvahu začít myslet jinak a rozhodnout se žít pro děti, aby netrpěly nedomilovaností.

Nedokážeme se realisticky uskrovnit a nezodpovědně žijeme na dluh dalších generací. Už nechci pokračovat v dalším výčtu, který by byl ještě dlouhý.

Chceme-li v naší bolesti najít útěchu a při pohledu do budoucnosti mít reálnou naději, musíme být pravdiví a uznat i svoji spoluvinu na slabém stavění hrází proti zlu. Snad nám může pomoci Hospodinům příslib z proroka Izaiáše:

Když si budeš hledět Božích přikázání, tvůj blahobyt se rozleje jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny; přibude tvých potomků a tvé jméno nezanikne.

Boží přikázání nespočívá v omezování, ale v lásce, která nehledá sebe, která vyrostla ke zralosti a umí se radovat s radujícími a plakat s plačícími. Protože hledá dobro druhého, nedělá si zbytečné starosti o sebe, ba osvobozuje od sebe samého. To je nejlepší cesta k překonání vnitřních smutků a depresí, ale i samoty.

Kdo otevře srdce Bohu, který je Láska, a nechá Boha v sobě milovat, má vždycky dost sil k milování, i když může být těžké, má dostatečný důvod milovat i ty, kdo si to nezaslouží, protože sám se cítí Bohem milovaný a štědře obdarovaný. Dokonce může dozrát k takovému stupni lásky, která je schopná odpouštět.

Odpustit neznamena, že schvalujeme zlo, ale ukazujeme, že láska je silnější než to zlo.

